



ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE



РІК XXXVII

ЖОВТЕНЬ 1991

Ч. 10 (440)

КУТОК розваг

ДОПОВНІТЬ БРАКУЮЧІ БАЛЬОНЧИКИ
Й ПОМАЛЮЙТЕ ЇХ КОЛЬОРОВИМИ
ОЛІВЦЯМИ



РОЗКАЖІТЬ, ЩО ТУТ ТРАПИЛОСЯ



МАНДРІВКА ЛЯБІРИНТОМ



Отут на рисунку
лябіринт. Тільки од-
ною дорогою можна
пройти з одного кін-
ця в другий. Хто з
вас знайде цю доро-
гу і пройде нею за
щонайбільше 10 се-
кунд?

ХТО ЦЕ?

Не дід, а сивий,
Не спить, а стелиться,
Вкриває землю й океан,
А зветь його

* * *

В ч. „Веселки” за вересень ц.р. закладено неправильну ілюстра-
цію на 16 стр. внизу. Має бути ця ілюстрація. Просимо вибачити.



З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у
Видавництві „Свобода” заходами Українського Народ-
ного Союзу. Редагує Колегія. Річна передплата стано-
вить у ЗСА — 8.00 дол., у інших країнах — рівновартність
цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа
75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

THE RAINBOW — VESELKA

Обкладинка роботи Івана Бриковича

Published monthly, except May to August Bi monthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription \$8.00 per year, UNA members \$5.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Іван Брикович — Радість дітям — Галловін

ЧИТАЙМО, ШКОЛЯРІ!

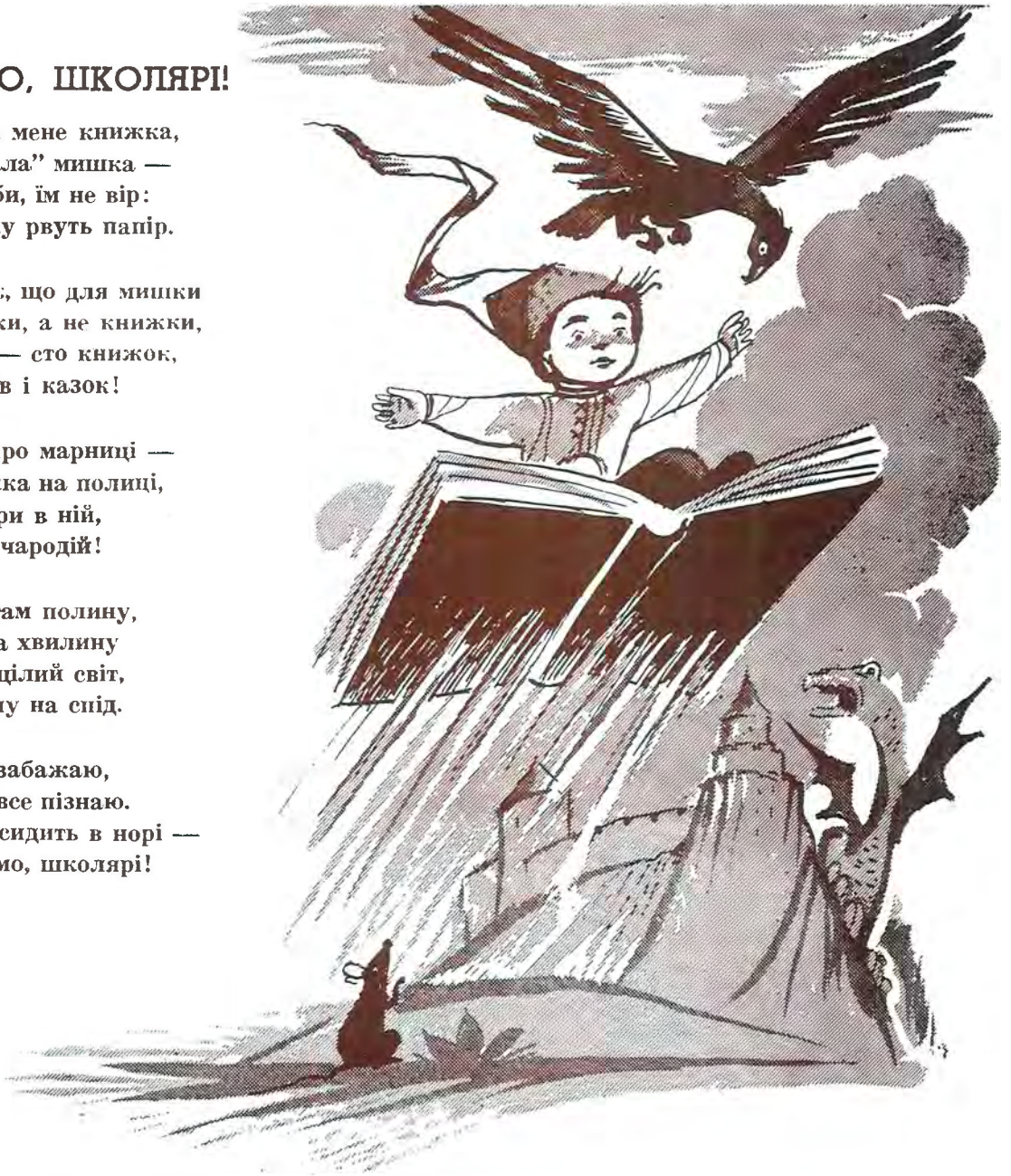
Не на те є в мене книжка,
Щоб її „читала” мишка —
В мишки зуби, їм не вір:
Враз на січку рвуть папір.

Кожний знає, що для мишки
Треба кришки, а не книжки,
А для мене — сто книжок,
Сотню віршів і казок!

Я не дбаю про марницю —
В мене книжка на полиці,
Таємниці-чари в ній,
Сам я наче чародій!

Де захочу, там полину,
Перескочу за хвилину
Гори, море, цілий світ,
В океан пірну на спід.

І чого лиш забажаю,
Все побачу, все пізнаю.
Мишка хай сидить в норі —
Ми ж читаймо, школярі!



Роман ЗАВАДОВИЧ

Я ГАРНУ КНИЖЕЧКУ ДІСТАВ...

Я гарну книжечку дістав,
Мені її купила мати —
Я двічі книжку прочитав
І втретє буду ще читати.

Ой, добре знала люба ненька,
Що дати синові в догоду —
Там прочитав я про Шевченка,
Пророка нашого народу.

І про Стрільців про Січових
Читав я з серцем у долоні,
В думках боровся поруч них
На Маківці та на Лисоні.

До мами ніжно притулюся
І поцілую в личко нишком:
„О, дякую тобі, матусю,
За найгарніший дар — за книжку!”



Ніна МУДРИК-МРИЦ

К. ПЕРЕЛІСНА

ОСІННІ ГОСТІ

(Ілюстрація авторки)

Ідуть до нас осінні гості,
 Стежиною із парку йдуть.
 Осінні гості в подарунок
 Нам по листочкові несуть.
 Спіткнулися на камінцеві,
 Попадів ниць малий народ
 І розгубили всі листочки,
 Хоч плач із-за таких пригод.
 Не плакали, вмить повставали
 Струснули з себе весь пісок,
 Дари збирають, та забули
 Який у кого був листок.
 Лише тепер от-от заплачуть...
 Ви ж не чекайте, допоможіть,
 Кому який нести листочок,
 Мерщій малютам покажіть.

Падати ниць — to prostrate oneself, to kowtow;
 спіткнутися - to stumble.

ОСІНЬ

Листячко дубове,
 Листячко кленове,
 Жовкне і спадас
 Тихо із гілок.
 Вітер позіхає,
 В кучу їх розгортає
 Попід білу хату
 Та на моріжок.
 Айстри похилились,
 Ніби потомились, —
 Сонечка немає, —
 Спатоньки пора!
 А красолькі вялі
 До землі припали,
 Наче під листочком
 Вогник догоря.

Клен — maple; айстра — aster; моріжок — травичка /grass, lawn/; красолька — настурція /nasturtium/.

К. ПЕРЕЛІСНА

ЖОВКНУТЬ ТРАВИ В ПОЛІ...

Жовкнуть трави в полі,
 Квіти у ліску,
 Облітає листя
 Із дерев в садку.

Сумно вітер зис,
 Гілочки лама,
 Плачуть хмари сиві —
 Сонечка нема.

І пташок не чути
 В полі і садках,
 Листячко зів'яле
 Мокне на стежках.



Наталя ЗАБІЛА

ЖОВТЕНЬ

Подивись, на видноколі
Мов змінилися ліси,
Хто це їх у жовтий колір
Так барвисто покрасив.

Ой, край річки жовті клени
І берези золоті,
Лиш ялиночки зелені
Залишились в самоті...

І пишаються дерева
Золотим своїм вбранням —
Це маляр якийсь, напевно,
Догодити хоче нам.

А маляр цей — місяць ЖОВТЕНЬ
У відерцях чарівних
Жовту фарбу перебавтав
І розбризкує по них.

Перебавтати — вимішати, заколотити.

* * *

Наталка ТУРЧМАНОВИЧ

ВІДЬМА

(Ілюстрація Марти Лєґецкіс)

За горами, за лісами,
В хижці чорній і малій
Жила стара, лиха відьма,
Що літала на мітлі.

Наганяла чорні хмари,
Заслоняла людям світ,
Та не бійтесь, любі діти,
І зі страху не тремтіть,

Бо як тільки зійде сонце,
За горами щезне тінь,
Там дзвіночки відізвуться —
Тінь-тінь-тінь, телінь-телінь!

Відьму сонце засліпило
І пропали чари злі,

Ольга ГРИЦЬКІВ

БАБИНЕ ЛІТО

По вулиці листки літають
Свою доленьку питають:
Доленько моя,
Де ти весну загубила?
Чому літо замінила
Осінь золота?

Дерева листочки ронять,
Верби свої віти клонять
Низько до землі.
Павучки нитки снували,
Гілки разом пов'язали —
Збиточні як!

Срібні ниточки снуються
І до сонечка сміються,
Літо бабине цвіте,
Вітер віє, повіває
Листячко з дерев стрясає
І кудись несе.

Осінь вбрала коло хати
Дерева в осінні шати
І куці також. Лиш камелія зеленіє,
Ягідками червоніє,
Зацвів кущик пізніх рож.

Ронити — втрачати, губити; шати — парадний одяг.

* * *



Відьма в казочці лишилась
Ви не бійтесь її!

ПЕРЕГОНИ З ГОДИННИКОМ

Кожного вечора Лесь Побігдєсь побіжить десь і не покладе до шкільної торби того всього, що йому потрібне на завтра. Книжки тут, зошити там, лінійка бо-зна-де, а циркуль зовсім зникне,



мов і він побіг десь. Уранці треба бігати, все це вишукувати і в торбу запихати.

Та ще й з ліжка вставати так тяжко-тяжко!.. Марушка-Чепурушка вже геть причепуриться, а Лесь все ще під ковдрою сопе. Коли Марушка його будить, то він щось там умгукне, а вже велику ласку їй робить, як у відповідь позіхне...

Але й Лесь знає, що з годинником жартувати не можна, тож в „останню хвилину” героїчно вилазить з-під м'якої ковдри, мов рак з печери, і починається збирання до школи. Все треба самому зробити, бо мама й тато вже пішли на роботу...

Грюкають двері, плюскотить вода з незакрученого крану, тарабанять тарілки і падають на підлогу ложки. Молоко так перегрілося на кухні, що спересердя вибігло з горщика і загасило газ.

Та стінного годинника це зовсім не обходить: він без жадного милосердя показує, що за п'ять хвилин неминуче треба виходити. П'ять хвилин! А Лесь має ще постягати книжки і шкільне приладдя, почистити зуби й черевики, зав'язати краватку, зачесатися... Лесь уже не ходить і не підбігає, а галопує, мов коник на перегонах. Отаке диво: годинник ледве-ледве рухається, а годі його наздогнати!

Нарешті Лесь і Марушка виходять з мешкання. Лесь ступив не більше як п'ять кроків по сходах і раптом — стій! Забув ключа від шкільної шафки.

Вертається Лесь до хати, добуває ключа з шухляди і, стрибаючи, мов кенгуру по австралійській пустелі, здоганяє сестру. Вже збіг на нижчий поверх, як нараз — стій! Забув зошита від математики.

Женеться Лесь сходами нагору, хватає зошита із стола, запихає його в кишеню (нема ж часу!) і летить сестричці навздогін. Збіг на саму долину і знову — стій! Нема довідки на автобус. Ще раз вибиває Лесь черевиками алегретто (він учиться музики) по сходах нагору.

Марушка не може довше чекати! Вона не може спізнитися до школи! Зникла за рогом. А Лесь Побігдєсь, задиханий, зіпрілий і збентежений, біжить до зупинки автобусів. Автобус уже поїхав — він також мусить бути точний! Лесь іде наступним автобусом і — спізняється до школи...

Марушка рада б допомогти братикові в його турботах. Останнім часом вона взялася на способи: звечора, перед тим, як лягати спати, вона припилює на всіх полицках, шафках і на стіні над столом великі білі картки з чіткими написами:



„Задачі”, „Ключі”, „Довідка на автобус”, навіть „Шалка”, „Скрипка” і „Друге снідання”.

Вранці Лесь усе це читає і збирає. Часом це йому помагає...



ВЕЧЕРНИЦІ

(Ілюстрація Ірини Молодецької)

Тихо вже зробилось в хаті, полягали люди спати.

Тільки в кухні, мов в м'ясниці, розпочались вечериці. Танцюристів там багато і танцюють страх завзято.

Ось тут пляшка і горнець жваво йдуть уже в танець. Кожний скаче і кружляє, сам собі пісень співає, без порядку і без ладу, аж таріль дав добру раду.

— Мої любі, так не можна, — починає обережно. — Всі ми в кухні тут живем, в злагоді життя ведем. Та тепер тут рух зчинився, і я мало не розбився. Дуже прошу уважати та про це не забувати, що тоненькі речі можна доторкати обережно. Панна склянка ще не знає, що тоненькі боки має. Бачу, крутиться, тремтить, а тут ступка ось біжить. Як вдаряться одночасно, то згадати навіть страшно.

— Бійтесь Бога, чи забава — то така погана справа і скінчиться нам отут, що скалки з нас лиш будуть? Прошу всіх спокійно стати, перестаньте всі кричати! Легкі речі — вліво тут, а тяжкі та грубі — в кут. Прошу тільки ще сказати, хто з ким хоче танцювати.

Та тут крикнули всі враз:

— Наймудріший ти з всіх нас. На все раду знайдеш ти, тож забаву поведи!

Чемно всім таріль вклонився і вкруг себе подивився.

— Прошу добре уважати, зараз будем почина-ти. Тут стільниця і валок разом хай стають в танок. Чайник, кавник — друзі два, аз мітлюю кацюба. Тут товчок від м'яса жде, хто з ним у танок піде? Може ложка дерев'яна стане коло цього пана? Гей, навколо всі рядами разом пані із панями, лиш весело, жваво-жваво то наліво, то направо.

Мудро все таріль зробив, все поставив, погодив і музикам враз дав знати, коли треба скочно грати.

Покришки були музики, голосини, хоч невеликі. Грали славно аж до ранку, хоч і безперестанку. Навіть гопака вчинили і нікого не розбили.

Пояснення-словничок: м'ясниця — час у церковнім році, коли можна їсти м'ясну страву, танцювати та одружуватися; злагодя — harmony, union; ступка — мосіяжна посудина для розтирання чогонебудь; скалка — осколок, частина якоїсь твердої речі, розбитої на шматки (скло, тріска, метал) /splinter/; покришка — cover, top; скочно — весело.



В ЗООПАРКУ



Каже Гриць: — Збирайся, Марку,
Підамо до зоопарку!
Там звірята в огорожі
Є на нас з тобою схожі!



Та від слів таких образу
Приятель відчув одразу.
— Певно, мавп багато там —
Схожий ти на мавпу сам!



— На сварімось, помирімось,
Виbach, як образив чимось.
Ось уже висока брама,
А за нею тигри, ляма!



Із печери між дерев
Визирає грізний лев.
Він не злий, бо вже наївся —
На хлоп'ят не подивився.



Ось і мавпи-акробати.
— Де навчилися ви стрибати?
— Ні від кого ми не вчилися,
Ми такими народились.



Три папури три години
Билися за три зернини.
А тим часом горобці
З'їли всі зернини ці.



Поставали три два ведмеді,
Танцювали трішки
Та й випрошували в лейді
Земляні горішки.



А жирафа-довгошийка
Повелася, як злодійка:
Із сусідньої садибки
Крапа листя, ставши дибки.



Морські леви ляпотіли,
Гралися в водиці
І добренько покропили
І Марку, і Гриця.

Схожий — подібний; ляма — llama; земляний горішок — peanut; стати дибки — піднятися на ногах (to rear); морський лев — дельфін (dolphin); ляпотіти — to drip.

ЧАП-ЧАЛАП



Гей, над'їхали вози,
Що везуть там? Гарбузи!

А хто тягне? Козі-Розі
По гладесенькій дорозі.

Чап-Чалап на все вважає
І, як треба, попихає.



В гай заїхали вози,
Поскидали гарбузи.

Коло бистрого потоку,
Де вода не є глибока,

Поскладали їх рядком,
Ще й підперли патином.



Потім кликнули майстрів,
Щонайбільших муравлів.

Ті майстри, як попоїли,
Щось там різали, вертіли, —

Від сніданку до вечері
Поробили вікна, двері.



Як хатки були готові,
То зійшлись „комітетові”;

Радять взятись за будову,
Класти школу поперхову.

Щоб їх діти мову знали,
І „Веселку” всі читали.

ЕКО

ДВА СТРУМКИ

(Індіанська легенда)

Індіанці мають багато легенд. Вони передаються з покоління в покоління і своєю мудрістю та шляхетністю показують молодим індіанцям правильний життєвий шлях. Вперше почула я легенду про два струмки цього літа, таборуючи близько індіанської оселі.

Ми саме скінчили вечеряти, помили їдунки й зібралися коло ватри, коли до берега річки причалив у зеленому човні старий індіанець. Він вертався з риболовства, побачив наш вогник і вирішив відвідати нас. Був частим нашим гостем. Вмостившись біля вогника, він став нам розповідати легенду: Давним-давно два струмки пливли поруч себе згори. А що були близько себе, вели розмови. В цьому немає нічого дивного, бо ж струмки мають свою мову, інколи голосну, інколи тільки шепечуть, або журчать.

Індіанець на хвилину замовк.

В тиші вечора ми виразно чули, як струмок, над берегом якого стояв наш табір весело дзюрчав. Індіанець, задоволений, що ми слухаємо, продовжував розповідь: Два струмки подружили й були дуже щасливі. Але прийшов день, коли один із них сказав: Побіжу вниз! Подивлюся, що там діється нового й цікавого. Мені вже стало нудно тут, я вже все розказав, що знав. Хочу пошукати нових пригод, почути нових розповідей, хочу побачити нові, незнані краї. Хочу теж зробити щось доброго. Може й ти друже, підеш зо мною?

— Ти пливи собі, а я залишусь. Тут усе таке гарне, сонячне, тепле. Я вже всіх тут знаю. Можу спокійно відпочивати в тіні кущів, слухати милого дзижчання бджілок та джмелів. Бувай здоров, щаслива тобі дорога!

І так два струмки-приятелі розійшлися.

Перший струмок радісно і рвучко поплив з горбочка вниз. Перед його очима з'явилася велике село, яке, мов гніздечко, вмістилося між двома

пагорбами. От туди я попливу — вирішив струмок.

Над його берегом почали рости квіти, дерева корінням черпали з нього воду, зеленіла свіжа соковита травка. Лісові тварини смакували погожу воду й розказували струмкові цікаві, чудові лісові оповідання, про які струмкові й не снілося. Всі його полюбили, а він зростав у силі й радості, бо був усім корисний.

А струмок, що залишився на галявині та застоявся на сонці в теплій у безділлі змінився в застоюлий ставок. Зледащів. Тому що він весь час спав або дрімав, не помічав, що сонце зогрівало його воду. Тварини не хотіли її пити, квіти поволі гинули. Незабаром його плесо вкрилося зеленою цвіллю.

Ніхто не підійшов до нього, ніхто не заговорив. Тільки зелена жабка час від часу вилазила на камінь посередині малого ставка і сумовито кумкала.

Старий індіанець замовк. Ми теж мовчали. Коло нас журчав струмок та жабки рахкали і цвіркуни скрекотали свою вечірню пісеньку. В далині підпідьомкав перепел.

Оцю легенду — закінчив свою розповідь індіанець — розказують нашим дітям багато літ, щоб учити їх бути позитивними в житті. Щоб бути корисним, треба бути відважним, цікавим і працьовитим. Як тільки почнете думати виключно про себе, забудете про своє плем'я, про свою родину й других людей. Скоро станете як цей зледащилий струмок у легенді, що перемінився в застоюлий, порослий цвіллю ставок.

Пояснення-сповничок: **вмоститися** — вигідно сісти; **погожий** — чистий, свіжий, холодний; **галявина** — бездеревне місце в лісі (clearing in the forest); **зледащити** — to grow lazy; **плесо** — поверхня води (broad, clear surface of river), lake; **цвіль** — плісня (mouldiness).

КНЯЗЬ І ЛИЦАР

Був собі гордий князь, а в нього на послугах розумний лицар. Розгнівався раз за щось князь на того лицаря і наказав замкнути його в тюрмі. Сидить лицар у келії день, сидить другий, а третього дня переказує князеві:

— Що тобі, князю, дати, щоб випустив ти мене з в'язниці?

А князь відповів:

— Є на світі всілякі коні: карі, гніді, сиві, булані... Але ти приведи мені такого коня, якого ще ніхто не бачив на світі. Тоді будеш вільний.

Думав собі гордий князь, що такою відповіддю зовсім загнав лицаря, як то кажуть, у козячий ріг. Та лицар з тюрми переказав князеві таке:

— Добре, князю! Приведу тобі такого коня, якого нема на світі. Але приведу його не в понеділок і не в вівторок, не в середу і не в четвер, не в п'ятницю і не в суботу, а також і не в неділю. Призначи мені такий день, якого нема в тижні, то приведу тобі такого коня, якого нема на світі.

Зніяковів князь і засоромився сам перед собою. Така розумна відповідь припала йому до вподоби, і він сказав:

— Випустить того лицаря з в'язниці! Шкода, щоб така розумна людина сиділа в неволі. Він буде мені допомагати управляти державою.

Лицаря випустили з тюрми, і він став заступником князя.



Ганна ЧЕРІНЬ

ЛИСТУВАННЯ

БАБУСИН ЛИСТ

Сьогодні у мене гарячка —
До школи тому не пішла,
Хоч всі поробила задачі,
Й належить мені похвала.

Матуся пішла на роботу,
Залишила їжу мені.
Але я згубила охоту
На пундики з сиром смачні...

і так мені сумно на серці —
Повільно стукає дзигар...
Аж раптом у скриньку крізь дверці
Щось біле просунув поштар.

Я встала, взяла і дивлюся —
Той лист особисто мені:
До мене озвалась бабуся!
І сонце заграло в вікні.

Читаю я різні новини,
Читаю — і тихо сміюся:
Забув про її іменини
Ізнов, як щороку, дідусь!

Згадав, та й приніс їй троянди
І кошик чудових вишень...
А ще недалеко веранди
Вільшанка співає пісень...

А кіт був утік на два тижні,
Але повернувся тепер.
У мандри ходив дивовижні,
Та добре, що дома й не вмер!

Бабусю, та звідки ж ви знали,
Що нині я хвора й сама?!
Листом ви мене привітали
Якраз, як нікого нема...

Я вже почуваюсь чудово,
Гарячка пройшла й хрипота!
Поїм — та й сідаю до столу
Писати бабусі листа.

Пундик — рід солодкого печива; вільшанка — невеличка співуча перелітна пташка.

Наталя ТУРЧМАНОВИЧ

БРИСЬКО

(Ілюстрації Всеволода Магаса)

Брисько добрий був собака
І старий вже неборака,
Малу Ганю він любив,
Він їй м'ячика носив.



Ганя м'ячик кине вгору,
А він зловить в саму пору
І біжить, хвостом махає, —
Він же Гані помагає.

Вона його за те любить
Пригортає, приголубить
І м'ясце йому приносить,
Як на лапки стане й просить.





УРОЖАЙ

Як город я поливала,
До рослинок промовляла:
Кукурудзи й помідори,
Розростайтесь вшир і вгору
І шикуйтеся в ряди —
Дам я досить всім води!

І послухались рослини,
Стали більшати щоднини.
Виріс соняшник гарненько,
Перегнав мене швиденько.
Редька, морква і капуста
Зеленіли рясно й густо.
Кукурузні качани
Пожовтіли восени,
А квасолька із стручка
Просто скаче гопачка!

Надійшла пора врожаю.
Я городом походжаю...

Бачу я на кожній грядці
Наслідки своєї праці.
Скільки виросло добра!
І збирати все пора.
От вродили помідори!
Вже в кошах їх цілі гори,
Огірків нема де діти!
Буде мама їх солити.

Качанами кукурудзи
Поласують наші друзі.
Помідорів, огірків,
Каляріпи, буряків
Подарую всім — всім — всім,
Хто до нас приходить в дім.

*Шикуватися (в ряди) — ставати в ряди (to fall in the line);
кукурузний — кукурудзяний; стручок — lequme, pod, shuck;
рясний — plentiful, abundant; качан (кукурудзи) — corncob.*

ДОБРЕ ВМИЛАСЯ

„А чи добре вмилася, любя доню?“
„Дуже добре, мамонько! Ось долоні,
Ось які чистенькі! Подивіться!

Та нема ні мила вже, ні водиці,
А в мідниці труситься піна біла,
То... умити носика я не встигла...”

Галина Чорнобицька

ДИВО — КАВУНИЩЕ

На городчику в Марини
Виростав кавун і дині,

Запросила нас вона
Скуштувати кавуна.

А кавун той — ого-го!
Як піднести нам його?

Хоч усі ми узялися,
Та кавун лежить — ні з місця!

Тягне Лесь його — дарма!
В Гриця й сили вже нема...

І сказала нам Марина:
— Почекайте-но хвилину, —

Кавунище-дивовижу
Я на скибки вам поріжу!

Як сказала, — так зробила,
Кавунище поділила:

Скибку Грицеві, Марусі,
Мені, Лесеві й Катрусі,

Та й поплив нам сік червоний
По щоках і по долонях.

Їли ми і смакували,
І Марину вихваляли:

— Чи не диво твій кавун? —
Обізвався Гриць-ласун, —

Я не їв такого зроду,
Як оцей, з твого городу!

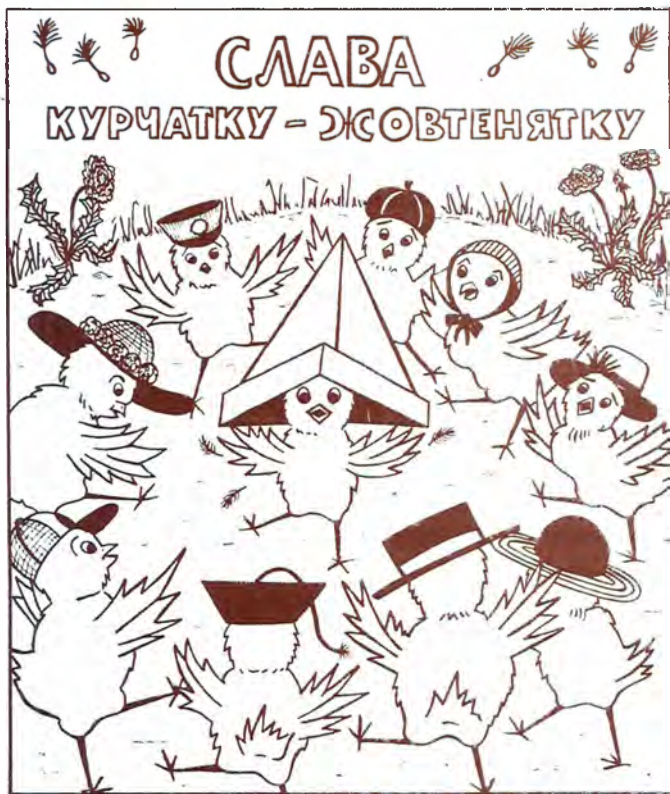
А Марина: — Що там я!
Це вродила нам земля!

Кавун — water melon; диня — melon; скибка — шматок (slice);
ласун — sweet tooth.





ДВІ ДИТЯЧІ КНИЖЕЧКИ ЛЕСІ БРИЗГУН-ШАНТИ



Співробітниця „Веселки” Лесьа Бризгун-Шанта видала в 1990 році дві книжечки для дітей. Одна книжечка п.з. „Слава Курчатку-Жовтенятку” призначена для дітей молодшого віку, друга п.з. „На Хуторі Дядька Марка”, написана для дітей середнього й старшого віку. Обі книжечки зілюструвала співробітниця „Веселки” Христина Мізур.

В цьому числі „Веселки” обговоримо книжечку про Курчатко-жовтенятку, яке проживало на хуторі дядька Шпака з батьком-півником, мамою-квочкою та з дев'ятьма іншими курчатками — сестричками й братіками. Авторка описала пригоди цієї курячої родини під час прогулянки. Якщо хочете знати, чому книжечка має заголовок „Слава Курчатку-Жовтенятку”, прочитайте це оповіданнячко.

Книжечка видана на доброму папері з повносторінковими ілюстраціями й кольоровою обкладинкою.

В наступному числі „Веселки” обговоримо другу книжечку Лесі Шанти „На хуторі дядька Марка”.

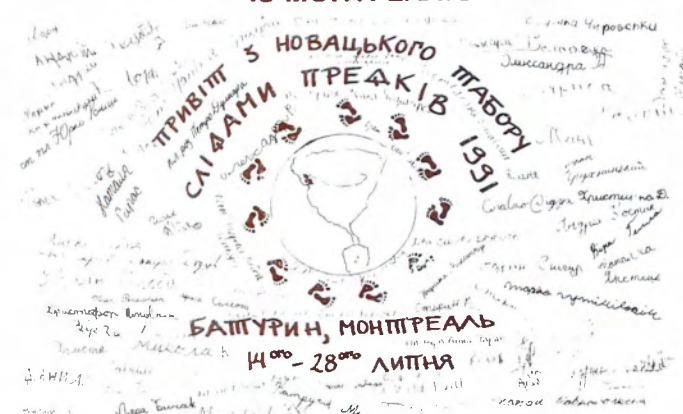
Книжечку про Курчатко можна придбати на адресу:

Lesia Bryzhun-Shanta

98 Dewson Str., Toronto, Ont., Canada M6H 1H3

НАША ПОШТА

ПРИВІТ ВІД ТАБОРОВИКІВ-НОВАЧАТ
ІЗ МОНТРЕАЛЮ



Комедант новацького пластового табору станиці в Монтреалі, Квебек, Канада „Слідами предків” пл. сен. Орест Дідух прислав „Веселці” привіт від новачат.

Табір відбувся на оселі „Батурин” від 14-го до 28-го липня ц.р. і був присвячений 100-літтю поселення українців у Канаді.

Табір був успішний завдяки співпраці виховників і таборян. На закінчення учасники табору виступили на храмовому святі з інсценізацією з життя перших поселенців та з піснею й танком.

Редакція „Веселки” щиро дякує за пам'ять і привіт та бажає всім учасникам успіхів у пластуванні!

Настя (Анастасія) Биткова, 10-річна дівчинка з Києва написала до учениці „Рідної Школи” в Віндзорі, Канада, Христі, такого листа:

Вітаю Тебе, добра незнайомко Христе! З щирими почуттями й найкращими побажаннями звертається до Тебе українська дівчина Настя.

В дитячому журналі „Барвінок”, який я завше читаю, було надруковано лист Вашої школи та адреса. Мені дуже захотілося відповісти на Ваші добрі слова такими ж добрими словами подяки.

На Україні ми знаємо, що дуже багато українців живе в багатьох країнах світу. І вони люблять і не забувають батьківщину своїх дідів та прадідів. Якраз Ваш лист тому підтвердженням. Вам хочеться більше знати про цей рідний і далекий край. Тому я з великим задоволенням шлю вістку з України.

Звуть мене Настя Биткова. Я навчаюсь в 5-ій класі київської школи ч. 20. Мені десять років. Живу разом з мамою, татом та маленьким братиком Богданчиком.

Я відвідаю гурток народної пісні та танцю. Там навчаємось українських народних пісень, колядок, щедрівок. Намагаюсь писати вірші.

Христинко! Дуже хотілось би отримати від Тебе листа.

До побачення! „Гуд бай!”

Анастасія, м. Київ.

Від Редакції: В рубриці „Куток юних авторів” містимо гарного вірша Насті „Діти України”.

ДІТИ УКРАЇНИ

Тече широкий Дніпр безмежний,
Курличуть в небі журавлі,
Прощаючись із рідним краєм,
Летять вони в чужі краї.

Журавлі, журавлі, діти України,
І в чужій стороні пам'ятають,
Пам'ятають свій край.

Сестриця осінь плаче золотим дощем,
Осінній вітер обіймає сум дерев,
І журавлі ключем геть відлітають
З матусі — України.

Журавлі, журавлі, діти України,
І в чужій стороні пам'ятають,
Пам'ятають свій рідний край.

Ось скоро зимонька прилине,
Усе покриє снігом білим,
Укриє річечки льодком —
І журавлі, ой, журавлі
Уже курличуть вдалині...

Журавлі, журавлі, діти України,
І в чужій стороні пам'ятайте,
Пам'ятайте свій Рідний Край!

Настя Биткова



Від редакції: Містимо кілька писань дітей школи в Гнідині, Бориспільського району, Київської області.

РІДНА МОВА

Із слова починається людина.
Із мови починається мій рід.
Ласкава, мамина, єдина
Щебече соловейком на весь світ.

Бентежна, ясна, калинова,
Не випита, не вибрана до дна.
Моя українська, свята наша мова,
Бринить, як бандури струна.

Ніна Рій, 14 років.

БАБИНЕ ЛІТО

Останнім сонцем вересня зігрите,
Із срібла виткане маленьким павучком,
Тихо танцює бабине літо,
Бігає навипередки з паперовим їжачком.

Юрко Романюк, 10 років.

Бабине літо — Indian summer

ОСІННЮ ТАК ГАРНО...

З листя капини
В діброві
Осінь зробила
Букет кольоровий.
Небо пригорнуло журавлів,
Явір літо бабине зустрів.
Знак питання ставить
Дощик на вікні.
Осіню так гарно
Й сумно мені.

Віктор Мельник, 10 років.

ЗАЙЧИКОВІ

Зайчику малесенький,
В полі ти живеш,
Чом до нас, сіресенький,
В гостеньки не йдеш?

Я тебе чекатиму
Тут, між яблуньок,
Свіжої капустоньки
Винесу в садок.

Принесу я морквівки,
Столик застелю,
На маленькі ніженьки
Чобітки куплю.

В. Дубина

ПРО ВУХА — І ЯЗИК

Одного разу в дідуса Кіндрата
Спиталися балакунці-хлоп'ята:
— Скажіть, чому це має чоловік
Двійку ушей, але один язик.
І дід сказав: — А це для того, діти,
Щоб більше слухати —

менше говорити.

Є. Бандуренко

ПТАШИНІ СНИ

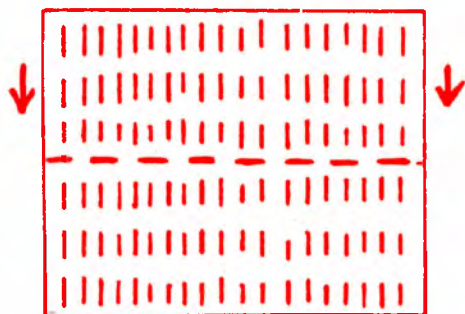
(Зі збірки „Грай, сопілко, грай” середньої школи в Гнідині)

На підсінні нашої хати ластівки зліпили гніздечко і вивели ластів'ят. Десь у середині літа ластів'ята добре літали. А коли я пішов до школи, пташина родина відлетіла у теплі краї. Я знаю: ластівки тужать за рідним гніздом, за нашим подвір'ям, за нашим селом. Сняться їм чудові сни про яблуні біля нашої хати, річку Ужолоччя, про нашу корову Лиску, песика Дружка, про моїх маму, тата, сестричку і, може, про мене. А я також сумую за ластівками і жду їх. Повертайтеся, прилітайте, швидко, мої гарні друзі!

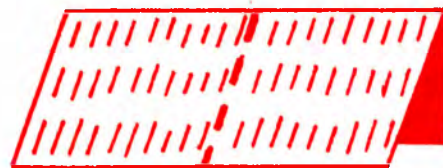
Микола Середа, 9 років



І ТИ МОЖЕШ ЗРОБИТИ ТАКУ ШАПОЧКУ, ЦЕ ДУЖЕ ЛЕГКО!



1. Зложи наполовину кусок чотирикутного паперу або газети



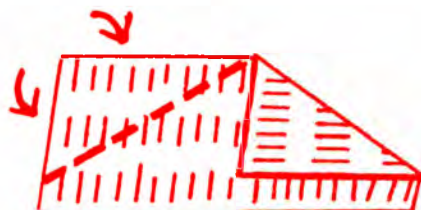
2. Щоб виглядала ось так



3. Загни один бік зложеного паперу надвоє, досередини



4. Але не до самого низу



5. Загни другу половину таким самим способом досередини



6. Але не до самого низу



7. Тоді загни низ паперу вгору, ось так, як на малюнку



8. Оберни папір на другий бік і загни низ другого боку так само вгору



9. Тоді розтягни папір ось так, як на малюнку — і шапочка готова. Носи на здоров'я!